

ret er det samme, som blev fremsat af Kommissionen. Egentlig havde jeg helst set, at man havde bibeholdt Kommissionsforslagets § 2 under Nr. 4, hvor det var forbeholdt Kommunerne at bygge og drive Tuberkuløsehospitaller. Der staar i Kommissionsbetænkningen under Nr. 4: „hvorefter i denne Lov forstaaes kommunale Sygehuse eller med egen Bygning osv.“. Dette Ord „kommunale“ er faldet ud. Det er saaledes ikke mere forbeholdt Kommunerne at bygge disse Hospitaller. Der viste sig saa stærk Stemning derimod i Udvalget, at jeg blev klar over, at det ikke kunde lade sig gennemføre at føje dette Ord ind igen, altsaa at paalægge Kommunerne ved Loven her at bygge disse Hospitaller. Jeg tror, det vilde have været gavnligt, om man havde kunnet gøre det, for det gælder jo dog om, at de Patienter, som gaa ude omkring i Landet og ikke kunne komme paa Sanatorier, have et Sted at gaa hen. Det er ogsaa Kommunerne, der bedst kunne opføre saadanne Hospitaller, der midlertidigt kunde optage dem, for hvem der ikke i Øjeblikket var Plads paa Sanatorierne, ogsaa dem, der trænge til Hospitalspleje og altsaa ikke egne sig til Sanatoriebehandling. Naar vi stryge dette, tror jeg, at mange Kommuner, saaledes som deres pekuniære Forhold ere, ville skyde Opgaven fra sig og søge at føre det over paa det private Initiativ, og derved vil man vanskelig naa til det Maal, man har sat sig, kort sagt, at dette vil være ligesom en Sovepude for Kommunerne, hvorpaa de ville slaa sig til Ro i Stedet for at føre Sagen ud i Livet. Jeg havde, som sagt, hellere set, at man havde fulgt den Vej helt ud, men jeg var aldeles klar over, at det hverken lod sig gennemføre i Udvalget eller i Tinget, og derfor har jeg og min Partifælle sluttet os til den Ændring, der fremkom under Nr. 16, og som egentlig kun er et Surrogat for det oprindelige, idet det ikke giver denne Sag fuldstændig i Kommunernes Hænder, men stiller Kommunerne noget gunstigere end de private og derved opmuntrer Kommunerne til at tage Sagen op. Jeg vil meget anbefale dette Forslag, som jeg for øvrigt skal overlade til det ærede Medlem for Maribo (Rørdam) yderligere at motivere.

Jeg vil dernæst rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister om, hvorledes Stillingen vil blive for de alt bestaaende Sanatorier efter dette Forslags Vedtagelse. Der er nemlig delte Meninger derom. Disse Sanatorier ere bl. a. Bose-

rup og Typografernes Sanatorium. Komme disse ind under Betegnelsen: Folkesanatorier og dermed ind under Loven, som den nu vil komme til at foreligge? Der er rejst forskellige Indvendinger derimod, idet det er blevet sagt, at disse Sanatorier ikke udelukkende ere for ubemidlede, man har ogsaa set, at bemidlede have kunnet blive optagne paa Nationalforeningens Sanatorier, altsaa Folk, der ikke blive indlagte for nedsat Betaling. Loven siger udtrykkelig i §§ 4 og 5, at Understøttelsen følger Patienten, saa at der ifølge Loven ikke synes at være noget til Hinder for, at der paa det samme Sanatorium kan være Patienter med og uden Statstilskud. Man har endvidere sagt, hvad der navnlig gælder for Boserup og for øvrigt ogsaa for Typografernes Sanatorium, at de ere for visse Dele af Befolkningen, at Boserup væsentlig er indrettet for at give Plads for Patienter, der have opholdt sig her i København et Aar, og at andre kun kunne komme derind, naar der er Plads, og at noget lignende gælder for Typografernes Sanatorium, idet det væsentlig er Typografer, som kunne benytte det, medens andre kun kunne komme derind, naar der er Plads. Jeg kan dog ikke tro, at den Fortolkning er rigtig, at det kan være en Hindring for, at disse Sanatorier falde ind under Loven. Man vilde derved afskære Kommunerne fra at bygge Sanatorier og Hospitaller for deres Beboere. Det er ret indlysende, at hvis denne Lov gaar igennem, vil det ikke være meget længe, før de store Købstæder, maaske ogsaa Amterne, ville bygge Sanatorier, Hospitaller, Rekonvalescenthjem og lignende Institutioner, som fortrinsvis skulde optage vedkommende Kommuner og Amters Beboere, og hvis denne Fortolkning skulde gøres gældende overfor disse to Sanatorier, maatte samme Fortolkning strække sig til de ny Sanatorier osv., og det kan vist ikke være Meningen. Dernæst har man ment, at denne Lov kun skulde gælde for de Sanatorier, der vare oprettede, efter at Loven blev given, men heller ikke denne Indvending kan jeg godkende. Nationalforeningens Sanatorier ere ogsaa oprettede forinden Lovens Vedtagelse, og de maa selvfølgelig falde ind under den. Der er altsaa en vis Uklarhed paa dette Punkt. Saaledes som jeg har læst Lovforslaget, kan jeg ikke finde nogen Anledning til, at Loven ikke skulde gælde for disse Sanatorier. For at faa Klarhed derover vil jeg altsaa bede den højtærede Justitsminister udtale sig derom og give Tinget en klar Udvikling